

[Fuglsang.]

NATO-landenes vedkommende har øget militærudgifterne fra 18½ mia kr. i 1949 til nu næsten det dobbelte.

At det økonomiske spørgsmål hele tiden har spillet en rolle, også dengang folketinget den 22. marts 1949 over hals og hoved skulle tage stilling til vort medlemskab af NATO, fremgik dengang af to beroligende erklæringer fremsat af henholdsvis den daværende udenrigsminister Gustav Rasmussen og statsminister Hans Hedtoft. Først udenrigsministeren:

»Deltagerne er forpligtet til at bringe deres forsvar sådan i orden, at de kan forsvare sig. Vil dette da sige, at de skal sætte alt andet til side og opruste og derved nedsætte levedoden, forringe den sociale standard og bringe generjsningen af deres krigsramte lande i fare? Nej, det vil det ikke . . . Jeg kan med sikkerhed sige, at meningen kun er, at hvert deltagerland skal gøre, hvad det efter sine økonomiske forhold er i stand til og ikke mere.

Traktaten pålægger ikke deltagerne at indrette et forsvar af et bestemt omfang.«

Hans Hedtoft:

»Der er grund til at understrege, at intet pagttilsluttet land, hvad den militære opbygning angår, skal præstere mere, end man med rimelighed kan forlange, og at der vil blive ydet støtte dertil, og at det sociale niveau ikke bør sænkes.«

Alligevel må nu det danske folk opleve, at samtidig med at såvel forsvarsminister som forhandlingspartnere nægter at give den danske befolkning oplysning om forsvarsforhandlingernes gang, får vi at vide, at før befolkningen og det folkevalgte folketing får noget at vide med hensyn til de opnåede resultater, forelægges disse de udenlandske generaler i NATOs hovedkvarter.

Det sidste år før vi kom ind i NATO, altså 1948-49, da vort forsvar endnu var under opbygning efter krigsårenes ødelæggelse og den daværende besættelsesmagt, vor nuværende allierede, Tyskland, stadig ikke betalte for rov af vores militære udstyr, var vore militærudgifter 351 mill. kr. I løbet af de to første NATO-år steg de til 574 mill. kr., endnu 2 år efter til 863 mill. kr., og i øjeblikket er de over 5 mia kr. Dertil kommer så de kostbare materielindkøb af vesttyske leopardtanks, af korvetter, af de 58 USA-fly, et køb, der alene skulle være nok til at sikre vores nuværende forsvarsmini-

ster et navn i den nyere tids militærhistorie, og der er andre overraskelser. Hvad disse fly efterhånden vil komme til at koste, er der næppe nogen, der tør tænke til ende, men enhver er klar over, at de bliver dyrere. I Militært Tidsskrifts juli-augustnummer har major Hillingsøe og kaptajn Eggers regnet med en årlig stigning på militær teknik på 10-15 pct. og på elektronik på 25 pct., og det er klart, at det efterhånden kan snige sig op til noget inden 1980.

Så søger man som modvægt at gøre denne flyhandel til en slags beskæftigelsesforanstaltning. Man begyndte med at tale om 1.000 mand i 10 år. Det gør man ikke mere, og der er gode grunde til det. Det er overhovedet sådan, som en amerikansk undersøgelse med nøgne tal har vist, at midler, som investeres i militære formål, kun skaffer 55 pct. af det antal arbejdspladser, der kunne skaffes investeret i civile formål.

Så har vi endelig angående disse ordrer fået at vide, at det fra Chilekuppet kendte selskab ITT har opnået en betydelig del af ordren og fortjenesten, sådan som de for øvrigt også har gjort det i Norge.

Alene dette sidste burde skabe betænkkeligheder. Det er nemlig et udtryk for, hvordan dansk industri og økonomi bliver indordnet under den multinationale våbenindustri, ind under det, som den tidligere præsident og general Eisenhower i sit sidste budskab til det amerikanske folk kaldte det militære industrielle kompleks, og som han skildrede sådan:

»I militære anliggender findes ingen grænser, som bestemmes af markedsforholdene, af konkurrence, efterspørgsel og priser. Efterspørgslen dikteres af myndighederne, priserne betales af usædvanlig flotte budgetter. For hver ny fabrik for militær produktion, faktisk for hver produktionskontrakt, vejer disse særinteresser stadig tungere og får stadig mere fordærlige følger.«

Det stiller så spørgsmålet: hvad får vi for de mange penge? Mon ikke mange af forsvarsministerens partifæller er enige med en tidligere partifælle og for øvrigt forgænger som forsvarsminister Alsing Andersen, som i 1929 sagde:

»Kun fantasier og vanemilitarister, der ikke vil se de faktiske forhold, kan tro på, at Danmark overhovedet har nogen militær opgave at løse.

Sandheden er, at Danmark intet evner militært, selv om vi gør landet til et befæstet fat-